

Reggie Naus

De ninja's van de overkant

met tekeningen van Mark Janssen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

ALWEER NIEUWE BUREN

Michiel woonde in de Geraniumstraat. Een heel gewone straat, vlak bij het strand.

Bijna iedereen die er woonde was heel gewoon, behalve Michiels buren, de familie Donderbus. Dat waren echte piraten.

De Geraniumstraat was niet bepaald de plek waar je een piratenhuis zou verwachten. Maar de familie Donderbus voelde zich er thuis omdat de straat lekker dicht bij zee lag.

Er werd in de buurt nogal eens gemopperd over die rare piraten, maar Michiel was dol op ze. Billy, het zoontje van de familie, was zijn beste vriend. Elke dag na school ging Michiel naar het piratenhuis om met Billy te spelen.

Billy hoefde niet naar school. De dingen die piraten hoorden te kunnen, zoals zwaardvechten, touwklimmen en schatzoeken, leerde hij van zijn vader, kapitein Donderbus. Af en toe gaf kapitein Donderbus ook wat piratenlessen aan Michiel, zodat Michiel al best goed kon touwklimmen en schatzoeken voor een gewone jongen. Al wilde het zwaardvechten nog niet zo lukken. Ook Billy vertelde

Michiel van alles over het piratenleven en over de zee als ze samen op het strand speelden.

Vandaag had Billy aan Michiel verteld hoe je reuzeninktvissen kon lokken door met een kromme stok op het water te slaan. Ze hadden samen wel een uur tot hun knieën in de zee gestaan en op het water geslagen. Maar er was geen reuzeninktvis op komen dagen. En Michiel wist eigenlijk niet zeker of hij dat wel zo erg vond.

‘Erg jammer,’ zei Billy, terwijl ze door de duinen terug naar huis liepen. ‘Het lijkt wel alsof er steeds minder reuzeninktvissen zijn. Vroeger hoefde je maar een paar keer op het water te slaan en ze doken al op. Zo groot als een schip en met tentakels zo dik als lantaarnpalen. Aten je met één hap op en spuugden daarna je botten uit. Want die lusten ze niet.’

‘Maar dan is het toch juist goed dat er geen op kwam dagen?’ zei Michiel. ‘Ik heb niet zo veel zin om opgegeten en uitgespuugd te worden.’

Billy haalde zijn schouders op. ‘Watje,’ mompelde hij.

Ze liepen vanuit het duinpad de stoep op en Michiel zag een poster aan een lantaarnpaal hangen.

‘Het grote buurttoernooi,’ las hij.

‘Wat is dat voor iets?’ vroeg Billy.

‘Een wedstrijd op het strand. Ouders en kinderen nemen het tegen anderen op,’ zei Michiel.

‘Met kanonnen en zwaarden?’ vroeg Billy. ‘Gaaf!’

Michiel schudde zijn hoofd. 'Nee, ik geloof dat ze touwtrekken en zwemmen en zo.'

'Saai,' zei Billy. 'Is dat nou wat landrotten doen als ze zich vervelen?'

'Het is elk jaar,' zei Michiel. 'Maar wij hebben nog nooit meegedaan.'

'Gelijk heb je,' zei Billy. 'Een echte piraat zou nooit aan zulke duffe spelletjes meedoen. En ik ben nog steeds van plan om een echte piraat van je te maken.'

'Door reuzeninktvissen te lokken, zeker?' vroeg Michiel. Hij lachte en liep verder.

Billy schudde zijn hoofd. 'Nee, morgen ga ik je leren hoe je een schatkaart moet maken.'

'Klinkt leuk,' zei Michiel.

'Is het ook,' zei Billy. 'Bijna net zo leuk als zwaardhappen. Maar ik denk dat je daar nog niet aan toe bent.'

Ze kwamen bij Michiels huis, naast dat van de piraten.

Michiel liet zijn blik door de straat glijden. 'Hé, kijk,' zei hij. Hij wees naar het huis aan de overkant. Dat huis stond al een paar weken leeg. Maar nu stonden er twee verhuiswagens op de inrit.

'Nieuwe burenen?' zei Billy.

Michiel keek opzij en zag meneer Daandels met een verrekijker over zijn heg leunen.

Meneer Daandels had het meestal erg druk met het in de gaten houden van de buurt en opletten dat iedereen zich keurig gedroeg. Vooral met de piraten

had hij het moeilijk. Hij had al vaak de politie gebeld als hij door zijn verrekijker zag dat de familie Donderbus in de weer was met kanonnen of pistolen.

‘Zo te zien is meneer Daandels niet zo blij met die nieuwe burenen,’ zei Michiel. ‘Hij kijkt nogal bezorgd.’

‘Meneer Daandels kijkt altijd bezorgd,’ zei Billy. ‘Hij is een...’ Hij hield opeens op met praten.

Michiel keek opzij en zag dat Billy’s gezicht bleek was geworden. Met open mond keek hij naar de overkant.

Michiel zag nog net twee mensen met zwarte kleren aan het huis in gaan.

‘Wat is er?’ vroeg hij verbaasd.

‘N-ninja’s!’ fluisterde Billy. ‘Het zijn ninja’s!’

